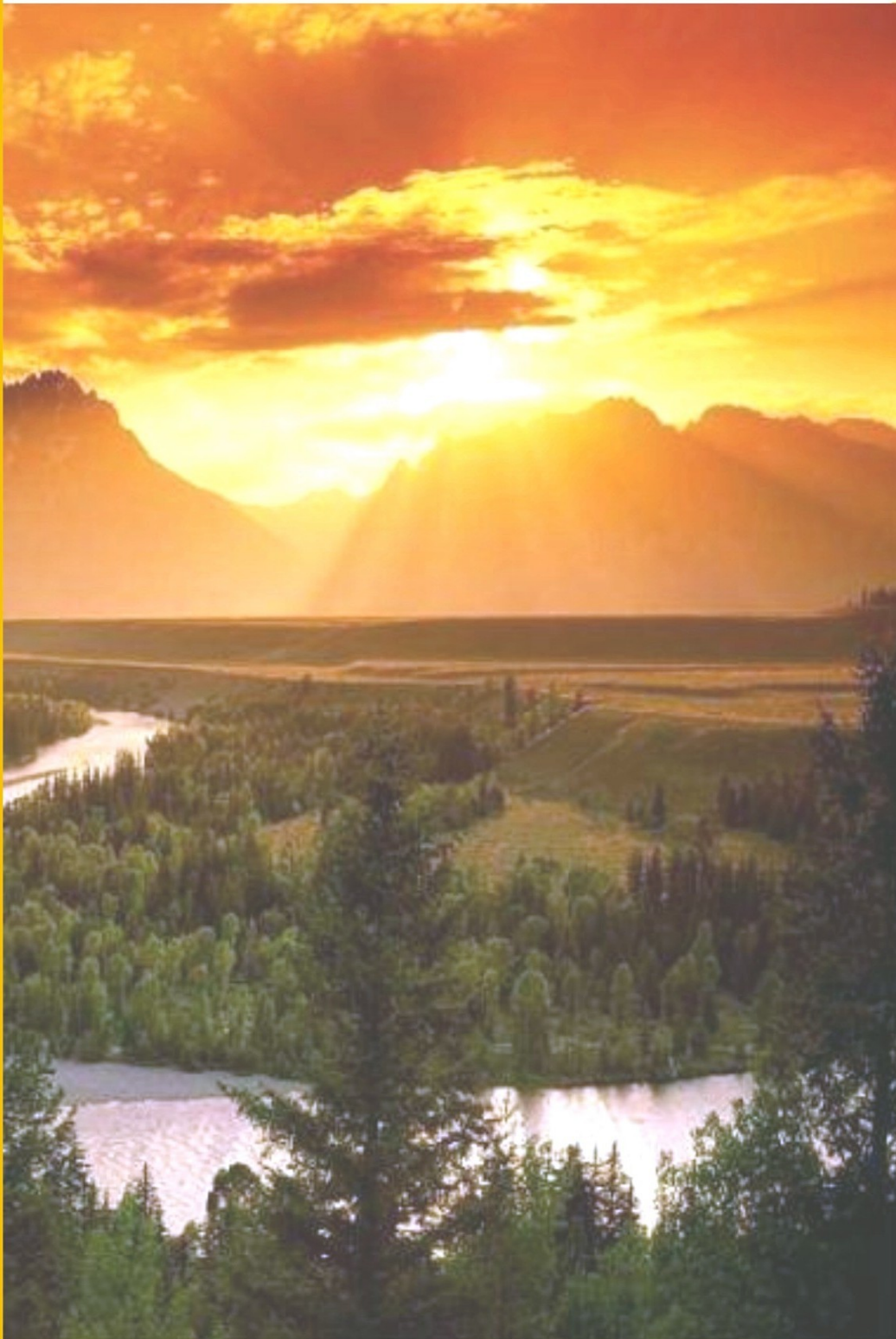

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2010/2. május

Amit Mózes
rendelt

A megtört átok

Krisztus
tibennetek

Amit Mózes rendelt

Sánta János

„És imé eljövén egy bélpoklos, leborula előtte, mondván: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem. És kinyújtván kezét, megillette őt Jézus, mondván: Akarom, tisztulj meg. És azonnal eltisztult annak poklossága. És monda néki Jézus: Meglásd, senkinek se szólj. Hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, a melyet Mózes rendelt, bizonyságul nékik.” (Mt 8:2-4)

„...Hozzanak a megtisztulandó emberért két élő, tiszta madarat... Az egyik madarat öljék meg cserépedényben, forrásvíz felett. Az élő madarat pedig... mártsa be... a megölt madárnak vérébe a forrásvíz felett... És [a pap] hintse meg a poklosságból megtisztulandó embert hétszer, és ítélje azt tisztának; az élő madarat pedig bocsássa szabadon a mezőre.” (3Móz 14:5-7)

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Sokan úgy gondolják, az ószövetségi rendszer pusztán a törvényekről, parancsolatokról szólt. Ha azonban alaposan megvizsgáljuk a Mózes által elrendelt, Istentől származó szertartásokat, akkor felismerhetjük bennük a hit általi üdvösség csodálatos örömhírét.

A leprás ember megtisztulási szertartása ezt az örömhírt hirdeti az ószövetségben. Az ember Jézus Krisztus helyettesünk lett, és meghalt, hogy mi élhessünk Általa. Átokká lett értünk, hogy mi isteni áldások részesei lehessünk Őbenne. De mit is jelent mindez? És milyen következményei vannak ennek hétköznapi életünkre nézve? Erről szól a következő cikk. Továbbá a fenti ige témáját részletesen magyarázza legújabb kiadványunk: „Megtisztulás a bűn leprájából”.

A megtört átok

David Clayton

I. Mi az átok?

A kereszt kulcsszerepet játszik az emberiség megváltásában. Ez a tény az Újszövetség minden olvasója számára világos és egyértelmű. Jézus kereszthalála a megváltási terv előre meghatározott mozzanata volt, amelyet Isten és az ő Fia már a Föld megteremtése előtt lefektetett. Az apostolok megértették a kereszt jelentőségét, s ebből fakadóan életük központi elemévé tették. Pál ezt írja:

„Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot.” (1Kor 1:23)

„Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetttről.” (1Kor 2:2)

Pál Krisztust hirdette, de figyeljük meg a hangsúlyt: nem csak úgy általában beszélt róla, hanem földi életének egy kiemelt pillanatát ragadta meg – **Krisztust mint megfeszítettet** prédikálta.

De miért olyan fontos a Golgota? Mi történt tulajdonképpen ott a kereszten? Ez olyan kérdés, amelyet az örökkévalóságon keresztül tanulmányozhatunk majd, ennek ellenére gondos tanulmányozás révén már most is számtalan dolgot megérthetünk a témával kapcsolatban.

Megváltott a törvény átkától

Olvassuk el Gal 3:13-at:

„Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén

Hajnalcsillag

érettünk; mert meg van írva: 'Átkozott minden, aki fán függ.'
(Gal 3:13)

Noha Pál látszólag egyértelműen fejezi ki magát, mégis sokan félreértik szavait. Azt mondja, hogy Krisztus egy bizonyos átoktól, még pedig „a törvény átkától” szabadított meg minket. Krisztus kiemelt minket ezen átok alól, de hogyan? Azáltal, hogy Ő maga lett átokká érettünk, az átkot magára vette. Szavainak igazolására Pál apostol 5Móz 21:23-at idézi, ahol az áll, hogy Istentől átkozott mindenki, aki fán függ. Krisztus a kereszten függött, s ezért átkozott lett. Így hordozta az átkot s így szabadított fel minket.

Felmerül azonban néhány kérdés, amelyeket meg kell válaszolnunk annak érdekében, hogy jól értsük az egész problémát. Mi az átok? Mit jelent, hogy a törvény átka alatt voltunk? Hogyan vette magára Krisztust ezt az átkot, megszabadítva minket?

Mit jelent az átok?

Amikor e szó jelentését kutattam a Bibliában, arra a következtetésre jutottam, hogy az átok a szerencsétlenség ítélete valaki felett. Ez a felfogás a Szentíráson kívül is létezik. Biztosan mindannyian hallottunk már olyan történetet, amely szerint valakit megátkoztak, s ennek nyomán mindenféle szerencsétlenség érte. Ez a mesekönyvek egyik legkedveltebb témája. De valóban van benne valami.

4Móz 22. fejezetében olvasunk Bálákról, a moábiták királyáról, aki elküld Bálámért, hogy az megátkozza Izraelt. Izrael betört Palesztina területére és minden útjába álló népet megsemmisített. Éppen a moábiták kerültek volna sorra. Bálák tudta, hogy Izraelnek minden terve végbemegy, és hogy ő természetfeletti hatalom segítségével képtelen legyőzni őket. Ezért elküldött Bálámért, akinek messze földön híre volt. Ha Isten prófétájaként valakit megáldott, az áldást nyert, akit megátkozott, az átkozottá vált.

Bálám tehát eljött segíteni. De valahányszor meg akartaátkozni Izraelt, – legnagyobb csodálkozására – mindannyiszor áldást mondott. Ennek

nagyon fontos tanulsága van. Egyik ember képtelen a másik emberre átkot hozni. Az ember **kimondhat** egy átkot, de korántsem áll hatalmában negatív események, illetve szerencsétlenségek egész sorozatát rázúdítani. Noha ez az elképzelés széles körben elterjedt, a Biblia nem támasztja alá.

Vegyünk egy példát Máté evangéliumából. A következő szakaszban Krisztus zsidókhöz intézett szavait olvashatjuk:

„Kígyók, mérges kígyóknak fajzatai, miképen kerülitek ki a gyehennának büntetését? Annakokáért íme prófétákat, bölcseket és írástudókat küldök én hozzátok: és azok közül némelyeket megöltök, és megfeszítetek, másokat azok közül a ti zsinagógáitokban megostoroztok és városról-városra Hogy reátok szálljon minden igaz vér, mely kiömlött a földön, az igaz Ábelnek véréből Zakariásnak, a Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között megöltetek. Bizony mondom néktek, mindezek reá következnek erre a nemzetségre.” (Mt 23:33-36)

Soha nem hangzott még el ünnepélyesebb és rettenetesebb átok egy nép fölött! Mindez Jeruzsálem ostroma során beteljesedett. A zsidók olyan borzalmas helyzetbe kerültek, hogy anyák az éhínség miatt saját gyermeküket ették meg! Amikor a római hadsereg végül elfoglalta a várost, a zsidók vére patakokban folyt Jeruzsálem utcáin.

Az átkot az ember önmaga vonja magára

Ez egy valóságos átok volt, de ki mérte ki ezt Izraelre? Jézus ejtette ki a szavakat, de ki hozta az átkot a zsidókra? Maga Izrael! Jézus lett volna, aki szerencsétlenséget zúdított rájuk? Nem, az átok kizárólag saját tetteik következménye volt. Jézus csupán előre megmondta a bekövetkezendőket. Próféciát mondott a jövőbeni eseményekről. A zsidók voltak azok, akik elfordultak Istentől és elvetették Őt, ezáltal kivonták magukat védelme alól. Ennek eredményeként Sátán ilyen borzalmas módon bánt el velük, és végül az egész nemzetet tönkretette. A Példabeszédek 26:2-ben ezt olvashatjuk: *„az ok nélkül való átok nem száll az emberre”*.

Hajnalcsillag

Ugyanezt találjuk 1Móz 9. fejezetében is, ahol azt olvashatjuk, hogy Noé az özönvíz után lerészegedett és meztelenül feküdt a sátrában. Kisebbik fia, Khám bement hozzá és látta az apját ebben a helyzetben. Noha a Biblia nem tudósít arról, mi is történt pontosan, de arra utal, hogy Khám kigúnyolta őt. Néhányan azt állítják, ennél többet is tett, de a Szentírás nem közöl részleteket. A folytatásban ez áll:

„Hogy felserkene Noé mámorából, és megtudá amit vele az ő kisebbik fia cselekedett vala: Monda: Átkozott Kánaán! Szolgák szolgája legyen atyjafiai közt.” (1Móz 9:24-25)

Noé felébredt és így kiáltott: „Átkozott Kánaán!” De ki látta őt meztelenül? Khám! Ennek ellenére Kánaánt átkozta meg! Ki volt Kánaán? Khám fia. Noha Khám volt a vétkes, az átok Khám fiát, Kánaánt sújtotta. Ha Noé lett volna a Kánaánra hozott átok tényleges forrása, akkor rendkívül igazságtalanul járt volna el. De az átok nem is Noé hozta Kánaánra, hiszen neki nem állt hatalmában ilyesmi!

Miért mondott mégis Noé a Szent Lélektől indítatva átkot Khám fiára? Milyen elvet érthetünk meg ennek alapján?

Nagyon egyszerű: Az ok-okozati viszony kikerülhetetlen érvényesülő törvény. Noha Isten megbocsáthatja a bűnöket és elengedheti a büntetést, a következmények azonban továbbra is fennállnak. Más szavakkal: Tetteink következményeit a gyermekeink viselik! Ha valaki vétkes magatartása nyomán megbetegszik, megfertőzheti vele gyermekét is. Később megbánhatja vétkét és bocsánatot kérhet, Isten megbocsáthat neki, azonban gyermeke nem fog feltétlenül csoda révén meggyógyulni. A következmény továbbra is érvényesül.

Noé fia, Khám olyan tulajdonságokkal bírt, melyeket fia, Kánaán örökölhetett tőle. Később Khám utódai, e továbbörökített tulajdonságoknak köszönhetően, Khám fivéreinek szolgálivá váltak. Ezért hullott átok Kánaánra, és nem azért, mert Isten önkényesen meg akarta volna büntetni, hanem mert Khám saját szokásait és tulajdonságait továbbadta fiának, aki ismét továbbörökítette utódaira. Maga Isten mondta,

hogy mindez a harmadik és negyedik generációig képes elhatni; s amíg a rossz tulajdonságok a családban maradnak, ez az ördögi kör fennáll.

Ezek a példák megvilágítanak számunkra egy alapelvet, amelyet feltétlenül meg kell tanulnunk. 2Móz 20:5-ben ezt olvassuk:

„...mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok, és megbüntetem az atyák vétkét a fiakban harmad- és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék.” (2Móz 20:5)

Mi a magyarázat? Isten az, aki önkényesen úgy dönt, hogy egy ember fiát és annak utódait nemzedékről nemzedékre bünteti? Jellemző ez Istenre? Semmi esetre sem!

Ha az emberiség valamely csoportjának a történelem során sokat kellett szenvednie, akkor azok a színesbőrűek. Ha voltak is a múlt nagy civilizációinak jelentős afrikai alakjai, mégis tény, hogy az afrikaiak rabszolgasorba döntése és a velük való brutális bánásmód – részben saját népük, részben más rasszok által – a történelem legsötétebb fejezetei közé tartozik. Abban a korban általános volt, hogy az emberek társaikat rabszolgává tették, mégis úgy tűnik, hogy ennek minden rossz következménye legnyilvánvalóbban a feketék esetében bontakozott ki. De hol kezdődött e folyamat? Khámnál, mivel az afrikaiak az ő leszármazottai.

Khám volt az, aki letért Isten útjáról, és utódai követték példáját. Az Isten ellen lázadók egyik első és legnagyobb alakja Nimród volt, aki ugyancsak a Khámtól származó nemzedék tagja volt. Olyan királyságot épített, amely nyílt lázadásban volt Istennel szemben (1Móz 10:8-10). Az átok (a rossz tulajdonságok) apáról fiúra szálltak, s eközben Khám gyermekei egyre inkább eltértek az igaz istenismerettől. Mivel ennek következtében értelmük elhomályosodott, fából és kőből készített bálványokat kezdtek el imádni és lealacsonyító módon viselkedtek.

Hol van a vége az elembertelenedésnek, ha valaki olyan országban születik, ahol a kannibalizmus természetes, ahol kizárólag fából és kőből

Hajnalcsillag

való isteneket ismernek, és ahol az emberi természet legaljasabb megnyilvánulásait hétköznapi dolognak tekintik? Milyen reménysége lehet afelől az embernek, hogy a dolgok más fordulatot vesznek? Hiszen egyre mélyebbre fog süllyedni!

Az átok tehát a természetes következmények megvalósulása. Isten többnyire nem avatkozik a következmények menetébe. Noha megbocsátja a bűnöket, azok eredménye megmarad.

Hogyan törhető meg az átok?

Vegyük szemügyre ismét Isten kijelentését: *„Megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban harmad- és negyedízigen, akik engem gyűlölnék.”* Fel lehet fedezni valami reménysugarat ebben a kijelentésben?

1Móz 27. fejezetében azt olvassuk, hogy Jákób csalással, szélhámos módon vett el apja kezéből valamit, ami jogszerűen a bátyját illette meg. Ellopta az atyai áldást fivéréből. Amikor Ézsau hazatért és bement Izsákhoz az áldásért, megtudta, hogy mindent elveszített. Semmilyen könnyörgése sem változtathatta meg a helyzetet. Izsák nem tudta többé megváltoztatni véleményét, mivel áldása – az átokhoz hasonlóan – próféciája volt annak, ami majd bekövetkezik. Ebből kifolyólag az apa – a Szent Lélektől indítatva – nem mondhatott valótlanúságot. A 40. versben azonban ezt mondja Ézsau:

„És fegyvered után élsz, és öcsédet szolgálod. De léssen, amikor ellene támadsz, letöröd igáját nyakadról.” (1Móz 27:40)

Hogyan lehet egy átkot megtörni? Isten előre megmondta Ézsauinak Izsákon keresztül, hogy az öccsének fog szolgálni. Azon a napon azonban, amikor fivére igáját letöri nyakáról, megszabadul az átoktól. Ahhoz, hogy egy átkot meg lehessen törni, először hatalma alá kell kerülni, hogy ebből a helyzetből szabadulni lehessen. Ez az egyetlen útja az átok alóli felszabadulásnak.

Tegyük fel, ezer évvel ezelőtt élt Afrika legelmaradottabb vidékein egy

ember, aki bálványimádó volt. Mi történt volna a gyermekeivel, ha felismerte volna az igaz Istent? Ezáltal a családját sújtó átok megtörik! Akkor Afrikában létrejött volna egy törzs, amely a legnagyobb sötétség közepette egészen másként viselkedett volna mint a körülötte élők. Ennek a törzsnek a tagjai a körülöttük élők tudatlansága ellenére a kereszténység tisztaságát és igazságosságát mutatták volna be. Ehhez azonban legalább egyetlen embernek meg kellett volna törnie az átkot.

De hogyan is lehetne képes egy ember, aki a fenti körülmények között nő fel és egész életét így éli, a dolgok menetét megváltoztatni? Nos, természetes körülmények között ez senkinek sem sikerül. Először egy teljesen új elemnek kell beépülnie az életébe, hogy megtörhesse az átkot.

Noha a rabszolgaság szörnyű dolog, a fentiek tudatában mégis boldog vagyok, hogy Isten megengedte ezt, és jót hozott ki belőle. Őseim közül néhányan rettenetes körülmények között kerültek a karibi térségbe, ez azonban sok afrikai számára lehetővé tette, hogy megismerje az evangéliumot. Végző soron ennek köszönhetem, hogy ma Isten gyermekeként boldog lehetek ott, ahol vagyok. Bizonyos körülmények tehát változást indítottak el és új elemet vittek Khám megromlott életébe, s így az átok nem öröklődhetett tovább. A Khámra vonatkozó átok megtört, mert őseim tapasztalatába új elem vegyült.

II. A törvény átka

Gal 3:3-ban olvashatjuk, hogy Jézus megváltásunk érdekében magára vette „a törvény átkát”. Mit értsünk a törvény átka alatt? Példabeszédek könyvében ezt olvassuk:

„Valaki elfordítja az ő fülét a törvénynek hallásától, annak könyörgése is útálatos.” (Péld 28:9)

Mit jelent ez? Mi az utálatosság? Valami ellenszenves és visszataszító. A szótárak szerint „iszonyatos”, „borzasztó és félelmet keltő dolog”. Aki tehát bezárja fülét Isten törvényben foglalt követelményei előtt, az gátat emel Isten és önmaga közé. Még az imája is utálatos. Ha már az imája is

Hajnalcsillag

utálatos, akkor mi a helyzet magával az emberrel? Ha ezt végiggondoljuk, jobban megérthetjük, mit jelent a törvény átka. A törvény átka azt az embert sújtja, aki megszegi azt. Gal 3:10-ben ezt olvassuk:

„Átkozott minden, aki meg nem marad mindazokban, amik megíratk a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.” (Gal 3:10b)

Az átok tehát azt sújtja, aki nem tesz meg **MINDENT**, amit a törvény megkövetel. Ennek ellenkezője szerint az embernek maximálisan meg kell tennie mindent, amit a törvény megkövetel, hogy a törvény átka ne sújtson le rá. Jakab azonban azt írja, hogy ha valaki akár csak egy pontját is megszegi a törvénynek, az **EGÉSZ** megrontásában bűnös. Soha egyetlen ember – Krisztust leszámítva – nem teljesítette tökéletesen a törvény kívánalmait. Soha senki nem maradt meg folyamatosan „mindazokban”, amiket a törvény megkövetel, ezért az átok az egész emberiséget sújtja. Az átok az engedetlenség és az elfordulás következménye.

Ádám hozta ezt az átkot az emberiségre. 1Móz 2:17-ben Isten figyelmeztette Ádámot és Évát. Világosan feltárta előttük, mi lesz a következménye annak, ha esznek a jó és rossz tudásának fájáról:

„De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel, bizony meghalsz.” (1Móz 2:17)

Általános vélemény, hogy Isten ekkor átkot mondott az első emberpárra, amikor azt mondta, hogy meghalnak, ha esznek a gyümölcsből. De gondoljunk csak az előbb feltárt elvre: Isten senkit nem átkoz meg. Amit Isten átkának tekintünk, az nem egyéb, mint a következmények megjövedölése, amelyeket az ember saját döntései és magatartása **következményeként** viselni kénytelen.

Amikor Isten így szólt: „Ha esztek, meg fogtok halni”, nem azt értette alatta, hogy „Ha esztek, megöllek titeket!” Egyáltalán nem! Sokkal inkább jó előre megmondta: „Ha megeszitek a gyümölcsöt, olyan dolgot hoztok magatokra, amelynek következménye halál lesz.” Szeretetteljesen szerette

volna őket óvni. Az ő válaszuk azonban ez volt: „Nem hisszük, hogy az igazságot mondod. A kígyó, úgy tűnik, jobban tudja, hogy is működnek a dolgok valójában.” Elutasították Isten intelmeit, vettek a gyümölcsből és megették.

Isten ellenben nem marad ott, ahol személye nem kívánatos. Abban a pillanatban, amikor Ádám tudatosan és szándékosan Isten ellenében döntött, kénytelen volt elhagyni őt. Istennek el kellett engednie Ádámot, és tiszteletben kellett tartania döntését. Ádám az Istentől való elszakadást választotta. Ebben az állapotban testi és lelki értelemben egyaránt csak a halál létezik. ***Ez a törvény átka; az Istentől való elszakadásból fakad és a törvényével szembeni engedetlenségben nyilvánul meg.***

Tény, hogy Ádám nem halt meg azon a napon. De csak azért nem, mert vétke pillanatában Krisztus magára vette az ítéletet és kezeséget vállalt érte. Ádám onnantól fogva csakis Krisztus áldozatának köszönhetette további létét, noha Krisztus még nem halt meg. A Biblia azt tanítja, hogy Jézus a *Bárány, aki megöletett a világ alapítása előtt* (Jel 13:8).

Mivel a kegyelem azonnal működésbe lépett, ezért sokunknak nehéz megérteni, valójában mekkora bajt hozott magára az emberiség azon a napon. Ha azonban kissé előretekintünk a jövőbe, és megnézzük, milyen állapotok uralkodnak majd a kegyelemidő lejártá után, amikor Isten visszavonja Lelkét a Földről, akkor fogalmat alkothatunk arról, mit érdemel az ember. A Biblia a következőket írja az akkor élőkről:

„És káromlák a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt; és meg nem térének az ő cselekedeteikből.” (Jel 16:10)

Miért nem akarnak megtérni? Mert akkorra Isten Lelke elhagyja a Földet. Isten nélkül nem tudnak többé megtérni. Nem érzik szükségét az Istenhez fordulásnak. Próbaidejük lejárt, nincs velük többé Isten jóakarata, kegyelme, világossága, nem tudnak többé felé fordulni. Akik az utolsó hét csapástól szenvedni fognak, saját bőrükön tapasztalják meg a törvény átkát. Keresik majd a halált, de nem találják, mert Krisztus nem áll többé az emberek és a törvény átkának kiteljesedése közé.

Hajnalcsillag

Ez lett volna Ádám és Éva sorsa azon a napon! Ez az, amit választottak! Ennek ellenére Isten nem vonta meg áldásait az emberiségtől, mert Krisztus a kellő időben közbelépett.

Egyedül Isten jó

Mt 19:17-ben találjuk a keresztény hit egyik legfontosabb és legnagyobb alapigazságát: Ezt mondja Jézus:

„Senki sem jó, csak egy, az Isten.” (Mt 19:17)

Ez az igazság megismétlődik Jel 15:4-ben:

„Csak egyedül Te vagy szent.” (Jel 15:4)

Az **„egyedül”** azt jelenti, hogy kizárólagosan csak Ő. Senki nem jó Istenen kívül. Ebből az alapigazságból fakad egy következő tény: Mindenütt az univerzumban, ahol jóságot találunk, bizonyosak lehetünk Isten jelenlétében. Ha az ember valami igazán jóra bukkan, akkor rátalált Isten jelenlétére! Ha Istenen kívül jóságot találnánk, akkor ez azt jelentené, hogy több isten van, mert egyedül Isten jó. Ez egy alapvető elv, és ha nem értjük, akkor helytelen nézeteket vallunk az igazsággal kapcsolatban is. A legfontosabb alaptanítás tehát: Istenen kívül jóság nem létezik.

Amikor Isten kezdetben megteremtette a világegyetemet, az jó volt. Olyan világot teremtett, amelyben minden nagyon jó volt. Mi következik ebből? Az egész világegyetemet betöltötte a jóság Istenének jelenléte. Ebből megérthetjük, hogy Isten olyan világot alkotott, amely az ő képmását hordozta. Azt akarta, hogy az ő élete minden fát, minden levelet és virágot átjárjon és általuk megnyilatkozzon. Emellett az értelmes lények is az élő Isten lakhelyeinek szánta. Testük templom, amelyben Isten akart lakozni és megnyilvánulni. Ellen White találóan fogalmaz:

„Az örökkévalóságtól fogva az volt a Teremtő szándéka, hogy minden teremtett lény – a ragyogó és szent szeráftól az emberig – a Teremtő temploma legyen.” (Jézus élete, 161.o.)

Ez volt Isten terve a teremtéskor, s ebben az állapotban minden igen jó volt.

Lucifer azonban megmérgezte a világegyetemet valamivel, ami nem tartozott az eredeti tervhez. Törekvései nyomán az univerzum első ízben bomlott két táborra – nem fizikai, hanem ideológiai értelemben. Lucifer kezdte el terjeszteni azt a gondolatot, hogy Isten nélkül jobb lenne az élet.

Mózes első könyvének harmadik fejezetében olvasunk arról, hogyan szólította meg a kígyó az asszonyt (szabad fordításban): „Isten hazudik! Tudja, hogy ha esztek a gyümölcsből, olyanok lesztek, mint Isten!” Isten a jóságot saját életével együtt ültette az emberbe. Sátán azonban alapvetően ezt hangoztatta: „Nincs szükségetek Istenre ahhoz, hogy jók legyetek. Csak azt kell tudnotok, mi a jó és mi a rossz, és akkor olyanok lesztek mint Isten!” Azt állította, Isten szándéka csupán az erkölcsi ismeret átadása, és ha az ember tudja, mi a rossz és mi a jó, akkor maga Isten is nélkülözhetővé válik.

Ez a tévtanítás ma minden hamis vallás gyökere. Minden hamis vallás azt tanítja, hogy az embernek valójában csupán erkölcsi nevelésre van szüksége és a többit képes magától megtenni. Ez hazugság. Azt tanítja, hogy az ember jó lesz az erkölcsi nevelés és tanítás után. De egyedül csak Isten jó! Isten nélkül pedig „semmit sem tehetünk”. Ahhoz, hogy az ember jó lehessen, életének egyesülnie kell Isten életével.

Aki tehát igaz élet után kutat, annak Istent kell keresnie. Bolondság magunkban kutatnunk utána. Aki önmagából szeretne jót kicsiholni, hazugságba ütközik, amely az igazság látszatát kínálja, a valóságban azonban sátáni csalás.

Az átok érvénybe lép

Sátán egy új elvrendszert állított fel a világegyetemben, amit mi „gonoszságnak” nevezünk, s ezzel megosztotta az univerzumot. Ezek után kétféle életlehetőség létezett: az egyik oldalon az Isten jelenlétével teljes élet, amelyben minden jó volt. A másik oldalon az Istentől elszakadt élet, amelyben semmi sem jó, hanem minden rossz.

Hajnalcsillag

Gondoljunk bele, itt nem fizikai szakadásról van szó. Az univerzumot megosztó fő elem Isten élete volt. Mindenütt, ahol jóság létezik, jelen van Isten élete! A másik oldalon nincs jelen Isten élete. Az utóbbi oldalon élők halottak vétkeikben és törvényszegéseikben. Testi gondolkodásúak, a testi gondolkodás pedig ellenségeskedés Istennel, amely az ő törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Ez alapján más is világossá válik: Ha egy ember *teljesen* elszakadt Istentől, nem csupán részben rossz. Teljesen és egészen gonosz, mert Isteneen kívül nincs jóság! De az ellenkezője is igaz: aki teljesen egy Istennel, az tökéletesen jó (mint Ádám a bűnbeesés előtt), mert Istenben nincs bűn.

Kezdetben az ember Isten oldalán állt, ahol minden tökéletesen jó volt, míg Lucifer és angyalai alkották az ellentábort, ahol semmi jó sincs, s csak kizárólag gonoszság található. Amikor azonban Ádám úgy döntött, hogy elszakad Istentől, átállt Sátán oldalára, ahol Isten nem volt többé jelen. Így vonta átok alá Ádám az emberiséget – az Istentől való elszakadottság átka alá.

Egy reménysugár

Egy pillanat erejéig gondoljuk végig, milyen lett volna az emberi történelem, ha Krisztus nem avatkozott volna közbe. Erre azért van szükség, hogy megértsük, mit is tett Jézus valójában.

Ha egy ember átáll a jó oldalról a rossz oldalra, ennek az a természetes következménye, hogy minden gyermeke a gonosz oldalon születik, Istentől elszakadt állapotban. Ez a döntés kihat utódaira is. Valamennyien átok alatt jönnek a világra.

Hogyan törhető meg ez az átok? Egészen egyszerűen: valakinek át kell állnia a jó oldalra. Valakinek döntenie kell, hogy átáll Isten oldalára. De lehetséges egyáltalán, hogy valaki a gonoszságtól elszakadva visszatérjen a jó oldalára?

A válasz egyértelműen „nem”. Miért? Mert azok, akik Sátán oldalán állnak, nélkülözik Isten Lelkét, amely munkálkodhatna szívükben annak érdekében, hogy Isten és az ő útjai mellett döntsenek, így tehát lehetetlen számukra ez a lépés! Az ember tehát ebben az állapotban feloldhatatlan dilemmába került, Sátán pedig biztos volt abban, hogy uralma alá hajtotta az emberiséget. Azt hitte, ha egyszer elfogadtuk az ő elveit, az Istentől való függetlenség eszméjét, akkor örökre az ő tulajdonává váltunk. De már kezdetben, ott az Édenben mondott Isten valamit, ami félelemmel töltötte el a szívét:

„És ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony magva között, a te magod között és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3:15)

Isten megígérte, hogy az asszony magva széttapossa a kígyó fejét. Sátán feje az ő elveit, filozófiáját, uralmának alapjait jelképezi, vagyis az Istentől való függetlenség és elszakadás eszméit. Isten azt mondta, hogy a Mag szétzúzza a fejét és ez Sátán szívét félelemmel töltötte el. Mégpedig azért, mert bár hatalmát saját világában gyakorolhatta, Isten szavai révén felismerte, hogy megindult egy folyamat, amely katasztrófát jelent majd számára. Isten ugyanis megígérte, hogy jönni fog Valaki, aki majd megtöri az átkot!

III. Krisztus átokká lett

Szabad választás

Kezdetben Isten jónak teremtette az embert. Nem adott Ádámnak lehetőséget arra nézve, hogy eldöntse, jónak és Istennel egységben lévőnek, vagy gonosznak, tőle elszakítottak alkossa meg. Isten döntött Ádám helyett. Ebben az időben azonban már kétféle út létezett az univerzumban, a jó és a gonosz útja – az élet Istennel vagy nélküle.

Sátán elkezdte feszegetni azt a kérdést, miért nem ad Isten az embernek is döntési szabadságot, ha már azt állítja, hogy igazságos és teremtményeit

Hajnalcsillag

szabadnak alkotta meg. Ha Isten ténylegesen igazságos, és a világegyetemben kétféle út létezik, miért nem bízza az emberre, melyik utat választja?

Ezért kellett Istennek elhelyeznie az Édenben a jó és a gonosz tudásának fáját. Ezzel Isten megadta a lehetőséget az embernek a szabad választásra. Így Ádám szabadon dönthetett úgy, ha akart, hogy elszakad Istentől. Isten az embert eleve jónak teremtette, viszont meg kellett adnia a lehetőséget teremtményének arra, hogy a gonosz mellett döntsön, ha azt részesíti előnyben.

Ha a dolgot ebből a szemszögből vizsgáljuk, azt látjuk, hogy az egész konfliktus a választás szabadságán alapul, mert Isten olyan Isten, aki nem akar olyan világegyetemen uralkodni, ahol Ő nem kívánatos személy. Ebből az okból adott Isten döntési szabadságot az embernek. Szerencsétlen módon Ádám arra használta a felkínált szabadságot, hogy Sátán oldalára álljon. Hogy az ember valaha még egyszer Isten oldalán foglalhasson helyet, ennek ugyancsak szabad döntésen kell alapulnia!

Isten nem léphetett közbe, amikor az ember átlépett a gonosz oldalára. Ádám saját akaratából döntött így, neki pedig tiszteletben kellett tartania ezt a lépést! Isten meg akarta menteni az embert, de nem avatkozhatott közbe a döntési szabadság megsértése nélkül. Ekkor azonban az ember szörnyű helyzetbe került, hiszen ezen állapotában nem tudott többé Isten mellett dönteni. Mivel átlépett a gonosz oldalra, nem tudott többé visszatérni a másik oldalra. Miért van ez így? Amikor az ember az Istentől való elszakadás mellett döntött, Istennek nem volt többé joga, hogy Lelke által az emberben munkálkodjék. Az ember kilépett Isten működésének hatósugarából. Istennek nem volt többé joga szeretete által visszafordulásra bírni az embert, mert teremtménye tudatosan döntött az elszakadás mellett.

Isten Lelkének befolyása nélkül azonban egyetlen bűnös sem képes Istenhez járulni. A testi gondolkodásmód ellenségeskedés Isten ellen, és nincs is igénye arra, hogy állapotán változtasson. A szabad akarat révén szabadította fel magát az ember Isten felügyelete alól, s most ugyanez az akarat tartja fogva rabszolgaként, Isten pedig nem tud közbelépni.

Istennek tehát saját életét kellett valahogyan az emberi faj életébe átáramoltatnia, de úgy, hogy ez az ember saját szabad választásával, **a döntési szabadság megsértése nélkül** történjen! A bukott ember azonban képtelen Istent választani. Ezért egyetlen út maradt Isten számára, hogy elküldje Fiát, aki emberré lesz és az ember érdekében meghozza a kívánt döntést.

Emlékezzünk vissza, hogy mindezeket az emberiség tényleges problémája szempontjából vizsgáltuk meg, feltéve azt a kérdést, hogy mi lenne az emberiség sorsa Krisztus közbelépése nélkül. Ez a valóság. Úgy döntöttünk, beugrunk egy verembe anélkül, hogy tudnánk, mit teszünk valójában, és amikor már a mélyén voltunk, nem tudtunk többé kijönni! Az ember önként választotta a bűnt, most pedig önként kellene visszatérnie, ez azonban teljesen lehetetlen!

Egy mindenkiért

Mondhatná valaki: „Nem igazságos, hogy Ádám helyettem is döntött, és ezért kell bűnhődnöm.” Valóban igazságtalanságról van itt szó? Ha én követek el egy bűncselekményt és a bíró a fiamat bünteti meg érte, az tényleg igazságtalanság. Ha azonban valami olyat teszek, amelynek következményei a fiamat érintik, akkor az nem igazságtalanság, hanem az élet kegyetlen realitása. Ez nem egy jogilag kiszabott büntetés, hanem csak az ok-okozati törvényszerűség következménye. A következmények az ártatlanokat is sújtják. Ez az egész világegyetemben érvényes törvény. Bár Isten megbocsát, de nem avatkozik közbe, hogy elhárítsa a következményeket.

Ádám tehát szörnyű helyzetbe hozta az emberiséget, s ezt nem tudta többé megváltoztatni, mert lehetetlen volt az ember számára a gonoszság oldaláról átkerülni Isten oldalára. Minden egyes élet, amely Ádám életéből a gonoszság oldalán fakadt, Istentől elszakadt, halálba torkolló élet volt. Ez a valóság.

Mit kellett Istennek tennie? Ha csak egyetlen embert találna, aki képes lenne meghozni a döntést a jó oldalra való visszatérésre, akkor legalább

Hajnalcsillag

egy embert megmenthetne. Ha csak egyetlen ember akadna, aki Istent szereti, akkor az emberi élet ismét egyesülhetne Istennel. És ebben az egyetlen életben megtörne az átok. Természetesen ezzel még az egész probléma nem oldódna meg, hiszen ez az ember senkit nem tudna átvinni a jó oldalra, mivel döntésével csak saját élete fölött rendelkezhetne.

Milyen Szabadítóra lenne szükségünk?

Először is tegyük fel a kérdést: Lehetséges egyáltalán az átkot megtörni? Találhat Isten olyan utat, amelyen az átok legalább egyetlen ember számára megtörhető? Mit kellene tennie ennek az egyetlen embernek az átok megtörése érdekében?

Először is jónak kell lennie. Vagyis saját természetéből fakadóan kell tökéletesen jónak lennie, nem csupán csak az Istennel való kapcsolata révén. Miért? Mert az ember az átokból fakadóan Istentől elszakadt állapotban van. Az átok következménye, hogy mindannyian teljesen romlottak és ezért képtelenek Isten mellett dönteni. Ahhoz tehát, hogy valaki az átok alól kiemelkedve Isten mellett tudjon dönteni, szükséges, hogy Istentől elszakadt állapotában is valamilyen úton-módon képes legyen jónak maradni.

De ki az, aki Istentől elszakítva is jó marad önmagában?

A világegyetemben egyetlen ilyen személy létezik. Ez a Valaki pontosan ugyanolyan mint Isten. Természetesen Isten Fiáról van szó. Ő az Egyetlen, aki az Istentől való elszakítottság ellenére jó marad, mert Ő Isten Egyszülött Fia és ugyanolyan természete van, mint Istennek! Mivel teljesen isteni lény, önmagában véve jó. Noha az emberi természet az Édenben csődöt mondott, s Isten lelke vissza lett vonva az embertől, az emberi egyesülve az isteni természettel győzedelmes.

Milyen más képességgel kell még rendelkeznie a Szabadítónak ahhoz, hogy az emberiséget visszavezethesse Isten oldalára? Szintén embernek

kell lennie! De még ez is kevés: a bukott emberiséghez kell tartoznia, alávetve ezen állapot valamennyi következményének, amelyeket az ember az Istentől való elszakadás mellett döntve magára hozott.

Mindezek mellett ráadásul **átok alatt** is kellett lennie, és ebben az Istentől elszakadt állapotban kellett győznie ott, ahol az univerzum minden más lénye elbukott volna. Győzelmének egyetlen oka az a tény volt, hogy magában hordozta azt az életelemet, amely képessé tette Őt az átok megtörésére! Ez az új elem, amely korábban soha nem volt az emberiség életének része: az istenség.

Hála legyen Istennek Jézusért! Isten mindezt nem tehette meg, hiszen önmagától nem szakadhatott el. Így tehát az átkot sem vehette magára. Ez ismét azt bizonyítja számomra, hogy Jézus Isten valóságos Fia. Megváltozhatatlan tény, hogy Jézusnak a bukott ember állapotát kellett magára öltenie. Nem szabad azonban azt a tényt sem tagadnunk, hogy Ő ugyanakkor tökéletesen isteni is maradt, mert mindkét feltételnek egyszerre, maradéktalanul érvényesülnie kellett! Ha bármelyiket elhagyjuk, a megváltás nem jöhet létre.

Krisztus alkalmasságának bizonyítékai

- a) Krisztus isteni lény volt. (Jn 1:14; 1Jn 1:1-2)
- b) Ebből fakadóan természete mindenestül jó volt. (Lk 1:35)
- c) Magára vette a bukott ember természetét. (Gal 4:4; Zsid 2:16; Róm 8:3)
- d) Bűneinket testében vitte fel a keresztre. (1Pt 2:24)
- e) Isten bűnné tette értünk a kereszten. (2Kor 5:21)
- f) A kereszten átokká lett értünk. (Gal 3:13)
- g) Isten megátkozta Őt a kereszten. (5Móz 21:23)
- h) A kereszten Isten elhagyta Őt. (Mt 27:46)
- i) Kárhoztatta a bűnt testben. (Róm 8:3)

Krisztus átokká lett

Krisztus tehát lejött a Földre, és a Biblia szerint átokká tétetett értünk. De hol lett valójában átokká? A kereszten! „*Átkozott minden, ami fán függ!*” (Gal 3:13) Néhányan úgy hiszik, Jézus közvetlenül születése pillanatában magára vette az átkot, s az átok nem más, mint a bukott emberi természet, ezt azonban a Biblia nem tanítja. 1Pt 2:24 szerint bűneinket testében vitte fel **a fára!** A kereszten lett átokká értünk.

Amikor Pál ezt írta: „*Átkozott minden, ami fán függ*”, Mózes ötödik könyvét idézte:

„Ne maradjon éjjel az ő holtteste a fán, hanem temesd el azt még azon a napon; mert átkozott Isten előtt aki fán függ; és meg ne fertéztessd azt a földet, amelyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül.” (5Móz 21:23)

Szó szerint igaz, hogy minden keresztre feszített ember átkozott Isten előtt? Természetesen nem, hiszen sokan voltak, akiket keresztre feszítettek, mégsem követtek el semmiféle gonosztettet. Mit jelent akkor ez a vers? Valójában ez a vers elsősorban Krisztusra vonatkozik.

Figyeljük meg az igét: „*mert átkozott Isten előtt, aki fán függ*”. Minden egyes lény a világegyetemben saját maga döntött arról, elszakad-e Istentől. Isten soha nem dönt úgy, hogy elszakad valamelyik teremtményétől. Sokkal inkább mi voltunk azok, akik úgy döntöttünk, hogy elhagyjuk Őt. Isten azt szeretné, ha mindig – minden körülmények között – velünk maradhatna. Ez a szeretet jellemzője. Krisztus esetében azonban Isten maga volt, aki az átkot Jézusra helyezte. Az univerzum történelme során először történt meg, hogy Isten valakit megátkozott! Úgy döntött, magára hagy valakit, aki vele közösségben akart maradni. Ennek így kellett történnie, mert ez volt megváltásunk ára!

Mindez összhangban van Ésa 53. fejezetével, ahol ez áll:

„Pedig betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat ő hordozá, és mi azt hittük, hogy ostromoztatik, verettetik és kínoztatik Istentől! ...az Úr mindnyájunk vétkét ő reá veté... És az Úr akarta őt megrontani betegség által...” (Ésa 53:4,6,10)

Az Atya mindezt ráterhelte Fiára, és elfordult tőle. Noha Fia soha nem szegte meg a törvényt, *Isten mégis a törvény átka alá helyezte Őt*, elfordult tőle és elhagyta, így Jézus teljesen magára maradt a világegyetemben.

Így érthetjük meg, milyen nagy volt a veszélye annak, hogy Isten örökre elveszíti Fiát. Isten elfordult a kereszten függő Jézustól és megengedte, hogy az átok minden borzalmas következménye ránehezedjen, miközben legyengült állapotában teljes mértékben ki volt szolgáltatva Sátán hatalmának. Ebben a pillanatban kellett Jézusnak az egész emberiség érdekében meghoznia a nagy döntést – a döntést Isten mellett. Jézust teljesen váratlanul érte ez a felismerés. Rémületében így kiáltott: „*Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engemet?*” (Mt 27:46)

Sátán ebben a pillanatban úgy érezte, győzött: „Soha senkinek sem sikerült még Istentől elszakadt állapotban Hozzá hűségeseleg maradni. Még ha Isten Fia is, korlátozza őt az elkorcsosult, legyengült emberi természet, és nem sikerülhet neki Isten akarata szerint cselekedni.” De ebben a pillanatban Sátán birodalma és uralma mégis összeomlott, a fejére tapostak, mert Jézus megtörte az átkot! Jézus megtörte az átkot, amely mindenkit arra kényszerített, hogy önmagának kedvezen Isten ellenében. Emberként, a törvény átkának súlya alatt így szólt: „Istent választom!”

Két fa

Két fánál dőlt el az emberiség sorsa. Az első egy élő fa volt, amelynél Ádám a halált választotta. A másik egy halott fa volt, amelyen Krisztus az életet választotta! Valójában a kereszt a második „jó és gonosz tudásának fája” volt.

Amikor Ádám a fához lépett, amelynél az emberiség a bűn uralma alá került, az Édenben élt, ahol minden feltétel tökéletes volt. Ádám és környezete életerőtől és szépségtől duzzadt. Ádámnak mindene megvolt arra, hogy az örökkévalóságon át Istent szolgálja és engedelmeskedjen neki. Amikor azonban Jézus felment a Golgotára, ahol az emberiség története újraíródott, borzalmas helyre érkezett, a halál és az elmúlás bizonyágaival körülvéve. A hely neve is sokatmondó: „koponya helye”. A

Hajnalcsillag

halott és reménység nélküli emberiség jelképe volt, amelyet Krisztus megtestesített.

Az Éden fájánál Sátán ezt mondta: „Ha engedetlen leszel Istennel szemben, örök életed lehet.” A keresztt dombján ezt mondta Jézusnak: „Ha engedelmeskedsz Istennek, örökre meghalsz.” Ádám hallgatott Sátán szavaira, Krisztus azonban legyőzte őt és megsemmisítette elveit.

Nos tehát, Istennek hála, létezik egy olyan emberi élet, amelyben az átok megtört! Létezik egy olyan élet, amely felett megtört Sátán hatalma, ahol nem ő uralkodik! Egy ember tehát megszabadult, de mi van az emberiség többi részével?

Az életadó Lélek

Éppúgy, ahogyan Ádám saját múlandó és megromlott életét továbbadta gyermekeinek, Jézusnak is kellett egy olyan utat találnia, amely révén saját győzelmes életét továbbörökítheti. Ugyanazon elv szerint, ahogyan az egész emberiség romlott természetet nyert, Jézusnak helyre kellett azt állítania. Pontosán ezért nevezi Őt a Biblia „*az utolsó Ádámnak*” is (1Kor 15:45). Nos, mivel Jézus megtörte az átkot és helyreállította az ember Istennel szembeni hűségét és szeretetét, szükség volt egy tervre, amely alapján a már élő emberek a helyreállított életet elnyerhetik. Istennek találnia kellett egy utat, amelyen a megváltott életet át tudja ültetni az emberi faj tagjaiba, hogy új teremtéssé legyenek.

Ezért kellett Jézusnak a mennybe visszatérnie és megdicsőülnie. Mert amíg csupán hús-vér formában létezett, önmagán kívül senkivel sem tudta megosztani saját életét. Meg kellett kapnia azt a képességet, amelynek révén életét továbbadhatja másoknak. A Biblia szerint:

„Így is van megírva: Lőn az első ember, Ádám, élő lélekké; az utolsó Ádám megelevenítő szellemmé.” (1Kor 15:45)

Jézus „megelevenítő”, életadó Lélekké lett. Ez Jézus életének egy rendkívül fontos mozzanata, amit kevesen értenek. Az egyik ok, amely miatt ezt az igazságot homály övezi, az a tény, hogy rendkívül csekély azok száma, akik értik, hogy a szent Lélek szó szerint Jézus Krisztus élete.

Aki befogadja a szent Lelket, az magát Krisztust fogadja be – azt az életet, amely megtörte az átkot és egyesült Isten életével. Ellen White ezt írta:

„Az emberi természet kötöttségei miatt Krisztus nem lehetett jelen minden helyen személyesen; ezért tulajdonképpen [a tanítványok] érdekében állt, hogy elhagyja őket, visszatérjen Atyjához, és elküldje a Szent Lelket, amely majd folytatja munkáját a földön. A Szent Lélek Ő saját maga, levette az emberi személyiséget, függetlenül annak megkötéseitől. [Krisztus] Szent Lelke által mindenütt jelen van.” (Kéziratok, 14. kötet, 23.o.)

Ez összhangban van Pál apostol szavaival:

„Aki leszállott vala, ugyanaz, aki fel is ment, feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön.” (Ef 4:10)

Miért tért vissza Jézus a mennybe? Hogy mindent betöltsön. Amikor Jézus a Földön járt, csupán egyetlen emberi testet tudott betölteni, a sajátját! Vissza kellett térnie, hogy az Atya élete által megdicsőüljön. Csakis így vált lehetővé, hogy az életét mindannyiunknak tovább tudja adni. Akik tehát hisznek az Istenben és Fiában megnyilatkozó ajándékban, azok meg is kapják ezt az életet. Ezek az emberek valóságosan is újjászületnek! Áldott legyen Isten ezért a megváltási tervért!

Hinni

Ahogy tehát a halál egyetlen ember által az egész emberiségre elhatott, ugyanúgy elhat az élet is egyetlen ember által az egész emberi fajra. Ezt mindenki, aki hisz benne, megtapasztalhatja. Itt vagyunk tehát, ezen a ponton. Ha ezt megértettük, azt is felismerjük, micsoda tragédia, hogy sokan emberi munkára alapozzák a megváltást. Ez azonban nemcsak tragikus, de lehetetlen is. Mielőtt az ember jót tudna cselekedni, életet kell nyernie, de miután életet nyert, azután a jót fogja tenni.

Isten adja, hogy megértsük teljes szépségét és tökéletességét annak, amit Jézus cselekedett értünk!

„Krisztus tibennetek”

címmel

Bibliai konferenciát hirdetnek
a Filadelfia Iratmisszió munkatársai

Miskolcon, 2010. július 20-26.

között, melynek fő témája:

Az élő Krisztus, és az ő dicsőséges uralma bennünk.

Előadók:

David Clayton (Jamaica)

Howard Williams (Jamaica)

Ken Corklin (USA)

A konferenciára jelentkezni, a
részletekről érdeklődni lehet az alábbi
címeken vagy telefonszámon:

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>